

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 88).

Ενόμιζον ὅτι εὐρισκόμην εἰς ἀπέραντον καὶ πυρέσσον χάος, ἐν ᾧ τὰ ὑψηλότερα αἰσθήματα, αἱ σκέψεις, αἱ ὑποψίαι, αἱ ἐλπίδες, αἱ χαροί, αἱ θλίψεις συνωθοῦντο καὶ ἐκλυδωνίζοντο ὡς σφοδρά θύελλα. Ἐφθοόμην νὰ προσέξω εἰς τὰ συμβαίνοντα, περιοριζόμενος εἰς τὸ νὰ διέρχωμαι ὁδὸν ἣν δυνατόν ταχύτερον τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα νὰ κοιμῶμαι. Ἡ παιδικὴ ἀφροντισία μου συνετέλεσε πολὺ εἰς τοῦτο.

Δὲν ᾔθελον νὰ γνωρίσω ἐὰν μὲ ἡγάπα, ὡς ἐπίσης δὲν ᾔθελον νὰ παραδεχθῶ ὅτι δὲν μὲ ἡγάπα. Ἀπέφευγον τὸν πατέρα μου· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην παρὰ τὴν θέλησίν μου ν' ἀποφύγω καὶ τὴν Ζηναΐδα. Ἡ παρουσία της μ' ἐφλόγιζεν ὡς τὸ πῦρ. Διατί τάχα θὰ ἐνδιαφερόμην διὰ τὸ γένος τοῦ πυρός ὅπερ μ' ἐφλόγιζεν, ἀφοῦ μοι ἐφαίνετο γλυκὺ νὰ φλογίζωμαι καὶ νὰ καίωμαι ὑπ' αὐτοῦ;

Ἐγκατέλειπον ἑαυτὸν εἰς ὅλην τὴν ἐπὶ πρὶν αὐτοῦ. Προσελάθουν ν' ἀπατήσω αὐτὸς ἑαυτόν, ἀπέφευγον τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ δὲν ἐφρόντιζον διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ περισσότερον. Συμβεβηκός τι ἐσταμάτησε τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων καὶ μ' ἐβρίκει ἐπὶ νέαν ὁδόν.

Ἡμέραν τινὰ ἐπιστρέψων εἰς τὴν οἰκίαν ἵνα γευματίσω, μετὰ μακρὸν περίπατον, ἔμαθον μετ' ἐκπλήξεως ὅτι θὰ ἐγευματίζον μόνος, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀναχωρήσει, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδιαθετοῦσα, δὲν ᾔθελε νὰ γευματίσῃ, καὶ ὅτι ἐκλείσθη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀλλ' ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ὑπηρετῶν ἠνώνισα ὅτι καὶ ἐκτακτὸν συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐρωτήσω τινὰ, ἀπετάθην ὁμῶς πρὸς τὸν νέον ἐπιστάτην τοῦ μεγάρου Φίλιππον, ἐνθερμον τῆς ποιήσεως λάτρην καὶ ἐξοχὸν κιθαριστήν, ὁ ὅποιος μὲ ἡγάπα πολὺ.

Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι σκηνὴ τρομερὰ διεδραματίσθη μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου. Ἐκ τοῦ ἱματιοφιλῆ κίου ἠκούοντο εὐκρινῶς αἱ λέξεις καὶ ἡ θαλαμηπόλος μας, κεκρυμμένη ἐν αὐτῷ, ἤκουσε τὰ πάντα. Πολλὰ εἶχον λεχθῇ γαλλιστί, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ πέντε ἔτη παρὰ τινὶ ραπτρίᾳ τῶν Παρισίων καὶ ἠνώνει κάλλιστα τὴν γαλλικὴν. Ἡ μήτηρ μου ἐμέμψετο τὸν πατέρα μου διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ τὰς μετὰ τῆς γείτονος δεσποινίδος σχέσεις του. Κατ' ἀρχὰς ὁ πατήρ μου ἠρνήθη τὰ πάντα, ἀλλ' εἶτα ἐξαφθείς, ὡμίλησε σκληρῶς πρὸς τὴν μητέρα μου. Ἐφθέρην εἰς τὸ μέσον τὴν προκεχωρηκυῖαν ἡλικίαν της. Τότε ἡ μήτηρ μου ἤρχισε νὰ κλαίῃ, κατηγόρησε τὴν γηραιὰν πριγκίπισσαν καὶ εἶπε πολλὰ κακὰ ἐναντὶν αὐτῆς τε καὶ τῆς θυγατρὸς της. Τότε δὲ ὁ πατήρ μου τὴν ἠπειλῆσε.

— Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐγείναν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος, ἀπὸ μίαν ἀνάνυμν ἐπιστο-

λήν. Ποιὸς τὴν ἔγραψε, δὲν ξεῦρε κανεὶς! Χωρὶς τὴν ἐπιστολήν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἔμενε πάντοτε κρυμμένον.

— Ἀλλ' εἶνε τίποτε πραγματικὸν ἀπὸ αὐτὰ; ἐπιθύρισα μόλις, ἐνῷ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μου ἤρχισαν νὰ παγώνουν καὶ κατὶ τι ἔτρεμε σπασμωδικῶς ἐν τῷ στήθει μου.

Ὁ Φίλιππος ἐκλείσε τὸ ὄμμα πονηρῶς, προσθεῖς:

— Μὰ κατὶ θὰ συνέβαινε βέβαια. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κρυφθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὁ πατέρας ἐν τούτοις ἔχει ἀρκετὴν φρόνησιν, ὃ αὐταῖς ὁμῶς τῆς δουλειᾶς ἢ πρέπει νὰ ἐνοικιάσῃ κανεὶς μὴ ἀμαξα καὶ νὰ πάγῃ μακρὰ, ἢ ἄλλο τίποτε, διότι πάντοτε ἔχει μάρτυρας.

Ἀπέπεμψα τὸν Φίλιππον, καὶ μεταβὰς εἰς τὸν κοιτῶνα μου, ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Μεθ' ὅλα ταῦτα οὔτε ἐκλαυσα, οὔτε ἐγκατέλειψον εἰς τὴν ἀπελπισίαν, οὔτε ἐσκέφθην πῶς ὅλα ταῦτα συνέβησαν, οὔτε ἐξεπλάγην διότι δὲν εἶχον ἤδη μαντεύσει πάντα ταῦτα, ἀλλ' οὐδ' ἐμέμψθην κἀν τὸν πατέρα μου. Ὅ, τι πρὸ μικροῦ εἶχον μάθει ἥτο ὑπερτέρον τῶν δυνάμεών μου. Ἡ αἰφνιδία αὕτη ἀποκάλυψις μὲ εἶχε κατασυντρίψει... Τὸ πᾶν πλέον εἶχε τελειώσει δι' ἐμέ... Ὅλα τὰ πέταλα τῆς καρδίας μου εἶχον ἀποσπασθῇ διὰ μᾶς, βιαίως, καὶ ἔκειντο διεσπαρμένα περὶ ἐμοῦ, μαρμαρένα καὶ κίτρινα.

Κ'.

Τὴν ἐπομένῃ ἡ μήτηρ μου ἀνῆγγειλεν ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν. Τὴν πρῶταν δὲ ὁ πατήρ μου ἔσχε μακρὰν κατ' ἰδίαν μετ' αὐτῆς συνδιάλεξιν, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ τι. Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου δὲν ἐκλαίε πλέον· εἶχε καθισχησθεῖ καὶ ἐδείπνυσεν, οὐδόλως ἐν τούτοις μεταβαλοῦσα τὴν ἀπόφασίν της ν' ἀναχωρήσωμεν.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην περιεπλανώμην τῇδε κάκεισε, εἰς τὸν κῆπον ὁμῶς δὲν μετέβην ποσῶς, οὐδ' ἀπαξ ἔρριψα τὸ βέλεμα πρὸς τὴν ἐπαναλιν, τὴν δ' ἐσπέραν ἐγενόμην μάρτυς τοῦ ἐξῆς παραδόξου συμβάντος:

Ὁ πατήρ μου ἀπάγων ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν κόμπη Μαλέδσκυ ἐκ τῆς αἰθούσης μέχρι τοῦ προσόπου, τῷ εἶπε μὲ τόνον ψυχρόν, ἐπὶ παρουσίᾳ μάλιστα καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ:

— Πρὸ ὀλίγων, νομίζω, ἡμερῶν εἰς τινα οἰκίαν ἐδειξαν τὴν θύραν εἰς τὴν ἐξοχότητά σας, καὶ ἐγὼ τώρα, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ ἔλθω εἰς ἐξηγήσεις, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι ἐὰν ἀκόμῃ μίαν φορὰν πατήσετε τὸ πόδι σας εἰς τὴν οἰκίαν μου, θὰ σᾶς πετάξω ἀπ' τὸ παράθυρον.

Ὁ κόμπης ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, καὶ τρίαξ τοὺς ὀδόντας, ἔφυγε δρομαίως.

Ἐρχίσαντο τὰς παρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως· οὐδ' αὐτὸς βεβαίως ὁ πατήρ μου δὲν θὰ ᾔθελε νὰ μείνωμεν πλέον, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶχε δὲ παρακαλέσει τὴν μητέρα μου νὰ μὴ ἀποδείξῃ εἰς οὐδὲνα τι ἐκ τῶν διατρεξάντων. Τὰ πάντα λοιπὸν ἐγένοντο ἐν ἡσυχίᾳ καὶ τάξει, ἡ μήτηρ μου μάλιστα παρήγγειλε ν' ἀποχαιρετισώμεν τὴν γραῖαν πριγκίπισσαν καὶ νὰ ζητήσωμεν

ἐκ μέρους της συγγνώμην, διότι ἀδιαθετοῦσα, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ ἡ ἰδία.

Ἡσθάνομην, ὅτι τὸ λογικόν μου ἐκλονίζετο, καὶ ἄλλο τι δὲν ἐσκεπτόμην, ἢ πότε ταχύτερον θ' ἀνεχωροῦμεν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω: «Πῶς ἦτο δυνατόν μία νεάνις, πριγκίπισσα, νὰ διαπράξῃ τοιοῦτον σφάλμα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο ἐλεύθερος, αὕτη δὲ εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ ὑπανδρευέτο τινὰ, ἔστω καὶ τὸν Βελοδζορῶδ ἀκόμῃ; Τί ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ; Πῶς ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ ὅλον της τὸ μέλλον, ὅλην τὴν ὑπαρξίν της; Καὶ ὁμῶς, ἐσκέφθην, ἰδοὺ εἰς ποῖον σημεῖον φέρουν ὁ ἔρω, τὸ πάθος καὶ ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις! Καὶ πάραυτα ἐνεθυμήθην τοὺς λόγους τοῦ Λούσχιν, εἰπόντος: «Υπάρχει τις, εἰς ὃν ἀρέσκεται νὰ θυσιάσῃ ἑαυτήν.»

Τυχαιῶς μίαν φορὰν προσδλέψας τὴν ἐπαυλιν, βλέπω αἰθνης ὥχρον τι πρᾶγμα ὀπισθεν ἐνὸς παραθύρου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἀν ἦτο ἡ μορφή τῆς Ζηναΐδος, τοσαύτη ἦτο ἡ ἐπ' αὐτῆς περιεχυμένη ὥχρότης. Καὶ ὁμῶς ἦτο ἐκείνη. Τότε πλέον δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ τῇ εἶπω τὸ ὑστατον χαῖρε· ἐπωφελήθεις λοιπὸν καταλλήλου εὐκαιρίας, μετέβην εἰς τὸ μέγαρον.

Εἰς τὴν αἴθουσαν εὔρον τὴν γραῖαν πριγκίπισσαν, ὑποδεχθεῖσάν με μὲ τὸ σύνθηρος ἀδιάφορον καὶ νωχελὲς ὕψος της.

— Τί τοὺς φάνηκε λοιπὸν τοὺς γονεῖς σου ν' ἀφήσουν τὴν ἐξοχὴν τόσῳ γλήγωρα, σὴν μέση τοῦ καλοκαιριοῦ; μὲ ἠρώτησε, φουρνίζουσα ταμδάκον εἰς τοὺς ῥώθωνάς της.

Ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν συμβαινόντων ὑπώπτευσεν.

Μετά τινας στιγμὰς ἐπεφάνη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης ἡ Ζηναΐς, μὲ μέλαιναν ἐσθῆτα, ὥχρᾶ, καὶ μὲ λυμένους ἐπὶ τῶν ὤμων της τοὺς πλοκάμους, λαδοῦσά με δ' ἀπὸ τῆς χειρός, μ' ἔφθέρην εἰς τὸ δωμάτιόν της:

— Ἦκουσα τὴν φωνὴν σας καὶ παρευθὺς ἦλθα νὰ σᾶς ἴδω, μοὶ λέγει. Λοιπὸν εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν σᾶς μέλλει διόλου ὅτι μᾶς ἀφίνετε, κακόπαιδο;

— Ἦλθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, πριγκίπισσα, ἰδὼς διὰ πάντοτε, ἀπῆντησα. Νομίζω, ὅτι θὰ ἐμάθετε ὅτι ἀναχωροῦμεν.

Προσδλέψασά με δ' ἐκείνη ἀπῆντησε.

— Μάλιστα, τὸ ἔμαθον. Σᾶς εὐχαριστῶ διότι ἦλθατε νὰ μ' ἀποχαιρετήσετε, διότι μάλιστα ἐνόμιζον ὅτι δὲν θὰ ἤρχεσθε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ διατηρήσετε κακὴν περὶ ἐμοῦ ἀνάμνησιν. Μάλιστα, τὸ παραδέχομαι, καμμιά φορὰ σᾶς ἐλύπησα, ἐχάλασα τὴν καρδιά σας, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅποια μὲ νομίζετε.

Καὶ στραφεῖσα ἐσθῆριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

— Μάλιστα, σᾶς βεβαίως, ὅτι δὲν εἶμαι ὅπως μὲ θεωρεῖτε, γνωρίζω, ὅτι ἔχετε κακὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν.

— Ἐγὼ;

— Μάλιστα, σεῖς! σεῖς!

— Ἐγὼ! ἐπανέλαβον μετὰ πικρίας, καὶ ἠσθάνθην σφοδρῶς πάλλουςαν τὴν καρδίαν μου, ὡς πρότερον ὑπὸ τὴν ἐπῆ-

ρειαν τῆς ἐπ' ἐμοῦ ἐξασκουμένης ἀνεξηγήτου καὶ ἀκαταμαχίτου μαγείας.

— Ἐγὼ ;... Πιστεύσατέ μοι, Ζηναῖς Ἀλεξανδρόβνα, ὅτι ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ἐκάμνετε, ὅσον κατὰκαρδα κι' ἂν μ' ἐλυπέϊτε, ἐγὼ πάντοτε θὰ σὰς ἠγάπων, θὰ σὰς ἐλάτρευον μέχρι τῆς ὑστάτης μου πνοῆς.

Ἐστράφη τότε πρὸς με καὶ περιδαλῶσα τὴν κεφαλὴν μου διὰ τῶν βραχιόνων τῆς ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς θερμὸν καὶ παρατεταμένον φίλημα. Ὁ Θεὸς γνωρίζει εἰς τίνα ἀπνυθύνετο τὸ μακρὸν ἐκεῖνο τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ φίλημα, κι' ἐν τούτοις ἐγὼ τὸ ἠσθάνθην γλυκύτατον, περιπαθέστατον, διότι ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἦτο τὸ τελευταῖον.

— Χαῖρε, χαῖρε, ἐπανέλαβον.

Ἀπεχωρίσθην. Ἀνέκφραστον εἶνε τὸ αἶσθημα λύπης, ὅπερ εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν μου, ἐξερχομένου τῆς ἐπαύλεως. Οὐδόλως ἐπεθύμουν βεβαίως ἡ τοιαύτη νὰ ἐπανελαμβάνετο ποτε συγκίνησις, ἀλλὰ θὰ ἐλογιζόμην δυστυχής, ἐὰν δὲν τὴν ἐδοκίμαζον.

Μετεκοιμήθην εἰς τὴν πόλιν.

Ἦδη ὁσημέρῳ βραδέως ἤρχισε νὰ ἐπουλοῦται ἡ πληγὴ τῆς καρδίας μου. Οὐδεμίαν κατὰ τοῦ πατρός μου ἠσθανόμην μομφὴν, καὶ μάλιστα ἐκτοτε μοὶ ἐνέπνεε μείζονα σεβασμόν. Ἀφίνω εἰς τοὺς ψυχολόγους νὰ διερευνήσωσι καὶ ἐξηγήσωσιν ὡς βούλονται τὸ ἀνάστροφον τοῦτο αἶσθημα...

Ἡμέραν τινὰ περιπατῶν ἐν τινὶ δημοσίῳ κήπῳ, συνήντησα τὸν Λούσχιν, ἐξ οὗ μεγάλως ἐχάρην, διότι τὸν ἠγάπων καὶ διὰ τὴν εἰλικρινειάν του, καὶ διότι διήγειρεν ἐν ἐμοὶ λίαν προσφιλεῖς μοι ἀναμνήσεις.

— Ἀ! ἀνέκραξεν, εἶσθε σεῖς, φίλε μου, σταθῆτε νὰ σὰς παρατηρήσω. Εἶσθε ἀκόμη ὠχρός, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ σας δὲν ἔχουν πλέον ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον ἐκφράσιν. Πῶς περνᾶτε λοιπόν; Ἐμάθετε τὰ νέα τοῦ Βελοδζορόβ;

— Ὁχι. Τί τρέχει;

— Ἐγενεν ἀφαντος. Λέγουν ὅτι ἐπῆγε στὴν Καυκάσιαν. Αὐτὸ νὰ σὰς γείνη μάθημα, νέε μου. Καὶ ὅλα αὐτά, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποχωρισθῇ ὅταν ἤθελε νὰ δαρρήξῃ τοὺς δεσμούς. Σεῖς εὐτυχῶς ἐξήλθετε σῶος καὶ ἀγνός. Λοιπόν, προσέξατε! νὰ μὴ τὴν ξαναπάθετε αὐτὴν τὴν δουλειά.

«Δὲν θὰ τὴν ξαναπάθω, ἐσκέφθην, διότι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον.» Καὶ ὅμως ἦτο πεπωμένον μοι νὰ ἐπανίδω ἅπαξ ἐτι τὴν Ζηναΐδα.

ΚΑ'.

Καθ' ἐκάστην ὁ πατὴρ μου ἐξήρχετο ἐφιππος εἰς περίπατον. Εἶχεν ἓνα ἐξαιρετὸν ἀγγλικὸν ἵππον, ἀκούραστον καὶ ἀτίθασον, μὲ μακρὸν καὶ λεπτὸν λαιμόν καὶ μακρὰς κνήμας, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζεν Ἡλεκτρικὸν διὰ τὴν ὠκυποδίαν του, καὶ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ πατρός μου ἠδύνατο νὰ ἱππεύσῃ.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ πατὴρ μου ἐφαίνετο εὐθυμὸς, πρῶγμα σπάνιον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, μ' ἐπλησίασε καὶ μοὶ ὠμίλησε. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἱππασίαν, ἔφερε μάλιστα καὶ τοὺς πτερνιστῆρας του. Τότε ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συνοδεύσω.

— Δὲν θὰ ἠμπορέσης νὰ με συνοδεύσης, μοὶ ἀπήντησε, διότι δὲν θὰ δύνασαι νὰ με θβάσης.

— Δὲν πειράζει, βάζω καὶ ἐγὼ πτερνιστῆρας.

— Ἐστῶ, ἔλα.

Ὁ ἰδικὸς μου ἵππος ἦτο μέλας, τριχὼτός μὲ ἰσχυράς κνήμας καὶ ἀρκετὰ ταχύς. Ἐδεῖ ὁμως νὰ καλπάξῃ ὀλοταχῶς, ὅτε ὁ Ἡλεκτρικὸς ἐτριπόδιζε μόνον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔμνε ποσὼς ὀπίσω.

Ὁ πατὴρ μου ἱππευεν ἐξαίρετα. Τόσον εὐσταλὴς καὶ εὐχαρὶς ἦτο ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι αἰσθανόμενος ὁ ἵππος ὁποῖον εἶχεν ἀναβάτην, ἔδαινεν ὑπερνήσαντος.

Διήλθομεν ὅλας τὰς δενδροστοιχίας, μετέβημεν εἰς τὸ πεδῖον Δεβιτσῦ, πηδήσαντες καὶ διαφόρους φραγμούς. Κατ' ἀρχὰς ἐγὼ ἐφοδοῦμην νὰ πηδήσω, ἀλλὰ γνωρίζων ὅτι ὁ πατὴρ μου ἀπνυχάνετο τοὺς δειλούς, ἀνέλαβον θάρρος καὶ ἐπῆδων κι' ἐγὼ ὅλους τοὺς φραγμούς.

Δις διήλθομεν τὴν Μόσκοβαν, καὶ ἤδη ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐπεστρέφομεν πλέον οἰκαδε, ἀφοῦ μάλιστα καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ μου εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ ἵππος μου ἦν λίαν κεκοπιακός, ὅτε αἰθνης βλέπω αὐτὸν μεταβάλλοντα δρόμον καὶ διευθυνόμενον ἐν καλπασμῷ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Ἐσπευσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Διερχόμενος πλησίον σωροῦ παλαιῶν ξύλων ἀφίππευσε ταχέως, μ' ἐνευσε νὰ ἀφίππεύσω ἐπίσης, καὶ δούς μοι τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του, μοὶ εἶπε νὰ τὸν περιμείνω μίαν στιγμὴν πλησίον τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, καὶ εἶτα κάμψας στενὸν τινὰ δρομίσκον ἐγένετο ἀφαντος.

Ἦρχισα νὰ περιπατῶ κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς σύρου ὀπισθὲν μου τοὺς ἵππους.

Ὁ πατὴρ μου ἐν τούτοις δὲν ἐπανήρχετο. Ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνεπέμπετο δυσάρεστος ὁσμή. Λεπτὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ, καταλείπουσα μικράς καὶ ἀμαυράς κηλίδας ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, περὶς τῶν ὁποίων περιεπάτου.

Κλητῆρ τις, περισκοπῶν ἐκεῖ, μ' ἐπλησίασε, καὶ με ἠρώτησε:

— Τί κάμνετε ἐδῶ, μὲ τὰ δύο αὐτὰ ἄλογα; Δότε μου νὰ τὰ κρατήσω καὶ ἐγὼ ὀλίγον.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐδόλως τῷ ἀπήντησα. Τότε μοὶ ἐξήτησεν ὀλίγον ταμδάκον, καὶ ἵνα ἀποφύγω λοιπὸν αὐτὸν, καὶ διότι ἡ ἀνυπομονή μου ἐκορυφώθη, προυχώρησα βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχε διευθυνηθῇ ὁ πατὴρ μου. Προῦχώρησα μέχρι τῆς καμπῆς τῆς ὁδοῦ, ἔκαμψα αὐτὴν καὶ ἐστὼν παρατηρῶν.

Τεσσαράκοντα βήματα κατωτέρω, πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου μικρᾶς τινὸς ξυλίνης οἰκίας, ἴστατο ὁ πατὴρ μου ἔχων ἐστραμμένα πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα, καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ἐν δὲ τῷ οἰκίσκῳ γυνὴ τις κεκρυμμένη ἐν τοῖς παραπετάσμασι, ἐκάθητο ἐπίσης πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ συνωμίζει μετὰ τοῦ πατρός μου. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Ζηναΐς.

Ἐμεῖνα ἐκπληκτος, διότι οὐδόλως ἐ-

φантаζόμην τοιοῦτόν τι, οὐδ' ἀπλῆν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ ἔσχον. Κατ' ἀρχὰς φοβηθεὶς μὴ ἐπιστρέφω ὁ πατὴρ μου μ' εἴρσκειν ἐκεῖ, ἐσκέφθην νὰ φύγω, ἀλλ' αἶσθημα ὅλως ἀλλόκοτον, αἶσθημα ἰσχυρότερον τῆς περιεργείας, ἰσχυρότερον τοῦ φόβου, μὲ καθήλωσεν εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐξηκολούθησα νὰ τοὺς παρατηρῶ, προσπαθὼν ν' ἀκούσω τι ἐκ τῆς συνομιλίας αὐτῶν.

Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁ πατὴρ μου ἀπῆτει τι παρὰ τῆς Ζηναΐδος, ὅπερ αὕτη ἠρνεῖτο νὰ πράξῃ. Καὶ ταύτην ἐτι τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σὰς ὀμιλῶ, εἶνε ἐξωγραφημένη ἐν τῷ νῷ μου ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μορφὴ τῆς Ζηναΐδος, περίλυπος καὶ ἐξάλλως ὠραία, ὑψίστην ἐκφράζουσα ἀφροσύνην, ἔρωτα καὶ ἀπελπισίαν. Προέφερε λέξεις τινὰς χωρὶς κἂν νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶτα ἐμεδίασε μεῦθος, προδίδον τιφλὴν ὑποταγὴν καὶ ἐνταῦτ' αὐτῷ καὶ πείσμα. Τότε ὁ πατὴρ μου ὑψωσε τοὺς ὤμους, καὶ εἶπε μὲ ὕψος ἀνυπομονησίας:

«Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ χωρισθῆτε ἀπὸ αὐτὴν... Ἀλλὰ παρευθὺς ἡ Ζηναΐς ἀνορθωθείσα, προέτεινε τὸν βραχίονα, ὡς ἵνα τῷ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν... Αἰθνης, ἀπίστευτον πρῶγμα συνέβη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου: Ὁ πατὴρ μου ὑψώσας τὸ μαστίγιόν του ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ προτεινόμενου ἐκείνου γυμνοῦ βραχίονος ἰσχυρὸν ραβδισμόν.

Μόλις συνεκράτησα κραυγὴν. Ἡ Ζηναΐς ἀνεπήδησεν, ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν πατέρα μου, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, καὶ ἐφίλησε τὸ ἐρυθρὸν ἴχνος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ βραχίονός της κατέλειπε τὸ μαστίγιον. Μετὰ τοῦτο ὁ πατὴρ μου ρίψας τὸ μαστίγιον καὶ ἀναβάς ἀστραπιαίως τὰς ὀλίγας βαθμίδας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ δὲ Ζηναΐς στραφεῖσα εὐθύς, προυχώρησε πρὸς αὐτὸν μὲ τεταμένους βραχίονας καὶ κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν...

Καταληφθεὶς ὑπὸ ἀνεκφράστου τρόμου, διήλθον ἀστραπιαίως τὴν ὁδὸν καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν ὁχθὴν.

Καίτοι γνωρίζων ὅτι ὁ πατὴρ μου ἦτο λίαν ὀξύθυμος καὶ κατελαμβάνετο ἐνίοτε ἐν τῇ ὀργῇ του ὑπὸ εἰδους τινὸς μανίας καὶ λύσεως, δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω ἀκόμη εἰς ὅ,τι εἶδον, νὰ ἐννοήσω πῶς τοῦτο συνέβη. Τοῦτο δὲ μόνον ἠννόησα παρευθὺς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην: ὅτι δι' ὅλου μου τοῦ βίου θὰ ἦ ἀνεξάλειπτον τῆς μνήμης μου τὸ κίνημα, τὸ βλέμμα, τὸ μεδίδια ἐκεῖνο τῆς Ζηναΐδος, καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ἡ εἰκὼν τῆς μορφῆς της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἦ πάντοτε ἐξωγραφημένη ἐν τῷ νῷ μου. Προέδλεψα ἠλίθως τὸν ποταμόν καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην ὅτι ἀφθονα δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν μου. «Τὴν κτυπᾷ... ἐσκέφθην. Φεῦ! τὴν κτυπᾷ!...»

— Ἐλα, δός μου τὸν Ἡλεκτρικόν, ἡκουσα ὀπισθὲν μου λέγοντα τὸν πατέρα μου.

Τῷ ἔτεινα μηχανικῶς τὰ ἡνία.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Γ. Σκαλιέρης

Ἀνθρωπος μὴ συνευγμένος ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἥμισυ μέρος ψαλίδος, εἰς οὐδὲν χρησιμεῖον ἀνευ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως.